

PARTICIPACIONS DEBAT

El positivisme i la implicacions en la PSP (Imma Lafuente)

Us envio un enllaç que crec que en la meua opinió pot ser força clarificador, per entendre el posicionament inicial de la **Psicologia Social Psicològica**, així per entendre les influències que *Aronson* i altres contemporanis, reben del moviment o escola filosòfica del positivisme que impulsada per *Aguste Compte*. El seu pensament és considera que la ciència és la maduresa de l'evolució humana i és la única via d'aportar felicitat a la humanitat.

Les seves idees trenquen amb els esquemes tradicionals teològics i metafísics dels pensador anteriors. Per ell només l'interessa allò que és real i observable i defuig de tot allò que és abstracte, sobrenatural i no explicable a través de la ciència.

El positivisme exigeix explicar el fets a través de l'observació i per tant per ser considerat com un fet científic ha de tenir les següents característiques:

- **Perceptible:** Es produeix i es pot explicar la seva ocurrència.
- **Objectiu.** Nomes treballa amb fenòmens i no amb conceptes que no són abstraccions mentals.
- **Mesurable:** Té característiques i propietats quantitatives.
- **Verificable:** Es pot demostrar a través de la repetició fets experimentables que permetin la comprovació dels resultats.

És possible que el moviment positivista, marqui la primera etapa de la Psicologia Social on es tendeix a unificar i a buscar lleis generalistes que expliquin els fenòmens com a universals.

<http://www.e-torredebabel.com/Psicologia/Vocabulario/Positivismo.htm>

L'adjectivació "Positivista" podem trobar-la també en altres disciplines com la **Teoria Econòmica Positiva**

El llenguatge: conceptes i abstraccions (Imma Lafuente)

La llengua és un vehicle de comunicació amb que ens relacionem a la resta de persones. L'accepció del concepte llenguatge és més extensa en quan tenen cabuda la comunicació d'emocions a través del llenguatge corporal i d'un concepte molt important que fins ara jo ho he vist que se'n fes referència: els valors i actituds.

La meua opinió és que el llenguatge és un factor clau en la socialització del individu però no hem de menys tenir, els valors que transmetem a través de les nostres accions i de les nostres actituds. Així per exemple, un nen de set anys pot determinar si una acció és justa o no, sense conèixer què és la justícia. Utilitza el concepte de bens públics (la natura, el univers, les platges o les muntanyes) tot i que ningú els hagi parlat d'ells.

Estic fent al·lusió a un tipus de comunicació no verbal ni corporal: la d'adopció de valors a través de actituds i les accions.

Aquests conceptes, tot i que tenen la seva representació lingüística, la meua opinió és que no són innats en els ésser humans sinó que són producte de la ordenació social en la que ens han educat i de la percepció individual de la pròpia experiència.

Sense anar molt lluny el marc del drets humans és un intent de definir unes regles socials on defineix a totes les persones amb uns drets universals. Però això no sempre ha estat així, i per exemple, l'esclavatge, la igualtat entre homes i dones, o la no discriminació de les persones per raons de raça u orientació sexual, no han estat vistos per la societat de la mateixa manera, i encara avui dia no podem dir que són universals.

En l'actualitat, en forces països les dones són considerades com a ésser inferiors i sense capacitat de decisió i llibertat per determinar el seu destí. Tot i existir el concepte igualtat en el seu llenguatge és dota d'un significat ben diferent, que és modelat per la societat on s'utilitza.

Alex Rovira en el seu llibre la Bona Vida, explica l'anècdota d'un antropòleg belga que en trobar-se amb una tribu de pigmeus, no va poder trobar resposta a si eren feliços! En el llenguatge dels pigmeus i en la seva concepció del món, el concepte infelicitat no existia i per tant tampoc el oposat: felicitat. Tot i que l'antropòleg els va definir com a éssers feliços. El més probable és que aquelles persones fossin realment felices tot i no conèixer el concepte felicitat.

La meua opinió és que a més llenguatge existeixen altres ponts igual o més poderosos que el propi llenguatge que relacionen el que és psicològic del que és social. Els instints, les emocions i la intuïció, per a mi son dos nexes que uneixen aquest dos móns.

El lenguaje y las emociones (Brígida Cristina Maestres Useche)

Ahora os toca poner vuestras reflexiones por escrito, en un redactado de 250 palabras, sobre la cuestión demandada por el enunciado de la actividad 1, en su fase IV. Os recuerdo enviarla en fecha correcta, al Registro de Evaluación Continua. Recordad, que éste es un requisito indispensable para proseguir en la Evaluación Continua.

Ahora bien, os doy un poco de feedback sobre lo fundamental del debate:

Debéis recordar, que todas, absolutamente todas las corrientes de la Psicología Social, tienen en cuenta la dimensión social de la realidad. No en balde, cuando se fundó la disciplina, se hizo con base en la necesidad de otorgarle un papel a esta dimensión en la explicación/comprensión del comportamiento humano. Con ello, empero, querían alejarse del solipsismo de la psique humana, que establece o establecía la psicología individual de la época. Del "Mentalismo" en palabras de Skinner.

Ahora bien, si bien todas reconocen esta dimensión, aquello que las diferencia es el papel que le otorgan en la constitución del sentido de nuestro comportamiento. Unas, como la PSP, le otorgan un carácter adjetivo, es decir, consideran que se trata de un factor que influencia a una entidad denominada individuo. De su parte, la PSS, le otorga un estatus sustantivo, es decir, considera que la dimensión social, básicamente por las fuerzas propias de su dinámica interaccional, la convierte en la lógica constitutiva del sentido del comportamiento humano. En este sentido, así como la PSP no niega la influencia de esta dimensión, la PSS no niega la existencia de un individuo dotado de ciertas condiciones propias de su individualidad. La psicología interaccionista, que es muy parecida a la denominada "microsociología", consideran que el individuo abandona su libertad a las fuerzas de la interacción, por tanto, que el sentido del comportamiento no puede explicarse sin atender a ésta, de hecho, según esta perspectiva, es el elemento indivisible de la dimensión social.

Nótese, entonces, que ambas, por decirlo así, reconocen que existe una entidad individual y otra social, que poseen lógicas diferentes. No obstante, la una considera que la fuente, por llamarla así, del sentido, se encuentra en la capacidad de procesamiento de los distintos sistemas que componen la "supuesta naturaleza humana. Los otros, en cambio, consideran que la fuente del sentido del comportamiento humano, por seguir denominando de esta manera aquello que constituye la pregunta fundamental de las ciencias humanas y sociales, pues consideran que esta fuente se encuentra en la mecánica interaccional, en las relaciones entre un ego y un alter que se encuentran, mediados por una simbología.

Ahora, lo que os demandamos, es que reflexionéis sobre la expresión de las emociones, pero intentando hacerlo desde la perspectiva construccionista. Por tanto, vuestra primera labor será tanto reconocer como comprender dónde pone el énfasis esta corriente de la psicología. El módulo nos apunta a la noción de lenguaje. No obstante, debéis considerar que para el socioconstruccionismo, el lenguaje no es sólo un medio de comunicación, sino, una especie de "malla" donde tienen lugar nuestras interacciones, o nuestras acciones. Es decir, que el lenguaje tiene una función que trasciende la clásica visión del emisor/receptor, para situarse, por así decirlo, en escenario, no sólo de nuestras acciones sino de nuestro pensamiento. Hasta aquí os dejo con la reflexión sobre la PSC, la cual debéis seguir pensando con miras a vuestra reflexión.

Leed bien la pregunta, recordad lo hablado en este escenario, que en mi opinión ha sido muy pero muy interesante, volved sobre el artículo de la vanguardia, pensad en vuestro pensamiento, y proseguid con la redacción.

PD. Recordad siempre esto, la gran pregunta que se formulan todas, absolutamente todas las ciencias del comportamiento, y en cuya respuesta encuentran las fuentes de su quehacer pero también la naturaleza de sus pugnas internas es: ¿dónde, cómo y por qué se produce el sentido de la acción humana, del comportamiento humano? Por tanto, en el recorrido de sus respuestas, van definiendo y redefiniendo constantemente al ser humano, a eso que denominado lo social, a la vida en sentido general.... No olvidéis esto